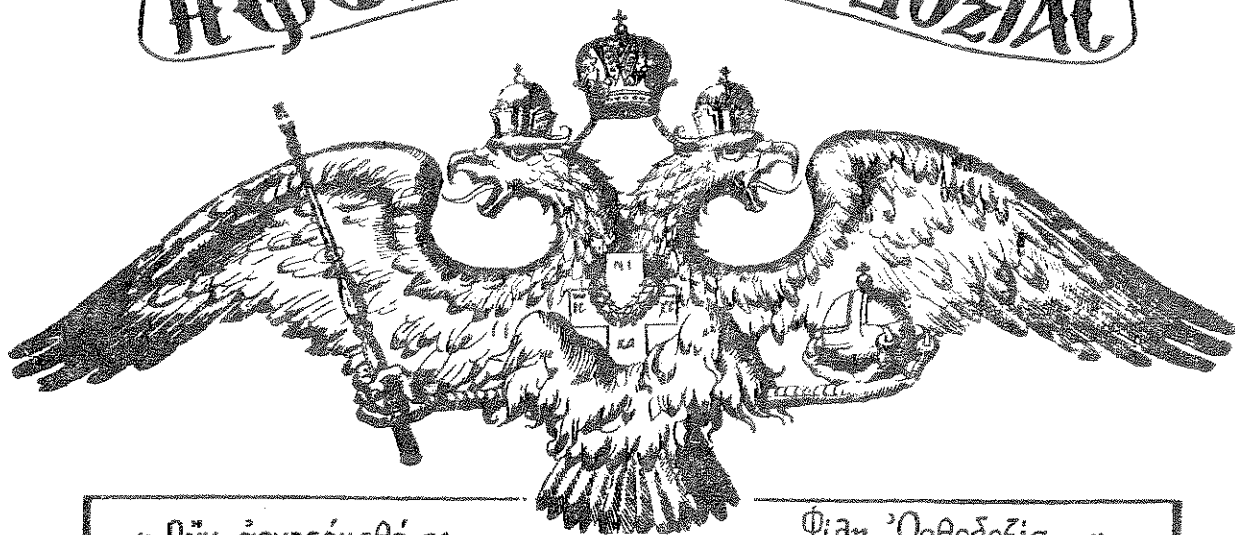


ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ



« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Ψίην Ὁρθοδοξία ... »

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 661

Ἔτος ΚΖ. 1 Δεκεμβρίου 1972 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρζ 1

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 628.280

Ἀξιοδάμνυτον κατάντημα

Εἶναι θλίβερά καὶ πρόξενον ἀράτου λύτης εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθόδοξων τὰ ὅσα συμβαίνουν τὰς τελευταίας ταύτας χαλεπὰς ἡμέρας εἰς βάρος τῆς ἀγιοτάτης Ὁρθοδοξίας.

Κατ' ἐγκύριον πληροφορίας ὁ βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Δημήτριος Τροαυτέλης ἐλειτουργεῖ τὴν Κυριακὴν τῆς 25.6.72, ἐντὸς τοῦ παπιστοῦ ναοῦ τοῦ καθολικοῦ Κολλεγίου LONE MOUNTAIN εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον Καλλιφορνίας (Η.Π.Α.). Εἰς τὴν λειτουργίαν ταύτην παρέστησαν καὶ εκπρόσωποι τοῦ Πάπα, οἱ ὅποιοι ἐνιγγαλίσθησαν καὶ ἡκολούθησαν τὸν ἐπίσκοπον Δημήτριον. Ὅπως ὁλοσθέντα ἀσύγνωστον νὰ λειτουργῇ Ἐπίσκοπος Ὁρθόδοξος!!! εἰς Ναὸν Παπικὸν καὶ νὰ παρίστανται καὶ καθολικοί!!!

Ἀποδεικνύεται λοιπὸν ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν, ὅτι οἱ οἰκουμενισταὶ ἔχουν κάμει τὴν ἐνωσιν μὲ τοὺς Λυτικούς ἀφοῦ ἐντὸς τῶν Ναῶν τῶν λειτουργῶν, συμπροσεύχονται μετ' αὐτῶν, τοὺς κοινωνοῦν καὶ τοὺς ὑποδέχονται πλαντοῦ καὶ πέντε φιλοφρόνως.

Ἀλλὰ μάλιστα καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου δὲν ἐκοινωνε τοὺς ἐξ

Εὐδοκίης τοιαύτας τοὺς παρακολουθήσαντας τὴν λειτουργίαν τὴν τελεσθεῖσαν πρὸ τῆς ἐνθρονίσσεως τοῦ νέου Προκαθημένου τοῦ Φαναρίου Δημητρίου; πῶς ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου δι-εμαρτυρήθη διὰ τὴν μετάδοσιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς μὴ Ὁρθόδοξους; ἀλλὰ πῶς νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀφοῦ καὶ ὁ νέος Πατριάρχης, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐμήψαν ἐδήλωσεν ἀπεριφράστως, ὅτι «θα ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐχώραξε ὁ προκατόχος τοῦ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας εἰς τὰς σχέσεις μὲ τὰς μὴ Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας».

Ἰδού ἐν συνεχείᾳ τί ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ἐδήλωσεν ἐν σχέσει μὲ τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, τὸ κοινὸν Ποτήριον, τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων καὶ τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον.

«Ἐπισημοῦμεν, ἐν ταύτοις νὰ υπογραμμίσωμεν — εἶπον — ὅτι θὰ ἐπιδιώξωμεν συστηματικῶς νὰ διαφυλάξωμεν τὴν πανορθόδοξον ἐνότητα καθὼς καὶ τὴν ἐνότητα ὅλων τῶν Χριστιανῶν.

Οἱ δεσμοὶ μετὰ τῆς Ἀγιοτάτης Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐνισχυθοῦν καὶ θὰ ἀναπτυχθοῦν. Μελετῶμεν τώρα τὰς μεθόδους, τὰς ὁποίας θὰ ἐφαρμόσωμεν». Σχετικῶς μὲ τὸ θέμα τῆς ἄρσεως τῶν ἀνα-

θεμάτων εἶπεν:

«Αἱ δύο Ἐκκλησίαι ἤρχισαν νὰ ἐκκαθαρίζουν τὴν βαρεῖαν ἱστορικὴν καὶ ψυχολογικὴν κληρονομίαν τοῦ παρελθόντος, ἡ ὁποία εἶχεν ὀδηγήσει εἰς τὸν βαθὺν χωρισμὸν, τὴν ἐχθρότητα καὶ τὴν ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης. Χάρις εἰς τὰς εἰλικρινεῖς προσπάθειάς τῶν ἡγετῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν κατέστη δυνατόν ἐντὸς μερικῶν ἐτῶν νὰ προσληθῇ μέσῳ ἐνὸς διαλόγου χριστιανικῆς ἀγάπης ἡ προσέγγισις, τὴν ὁποίαν βλέπομεν. Διερευνῶμεν τὰ κοινὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐνώνουν. Ὑπάρχουν, ἀσφαλῶς, εἰς τοὺς κόλπους τῶν δύο Ἐκκλησιῶν θιασῶται τοῦ χωρισμοῦ. Ἐλατίζουμεν καὶ εὐχόμεθα νὰ ὁρμίσῃ εἰς τοὺς κόλπους τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἡ ἀνάγκη χριστιανικῆς ἐνότητος ὡς ἔκφρασις τῆς θείας βοηθήσεως, ὅπως δημιουργηθῇ τὸ ἀναγκαῖον κλίμα καὶ ὅπως καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐπίλυσις τῶν προβλημάτων ποὺ ἐμποδίζουν τὴν ἐνότητα».

Ἐρωτηθεὶς σχετικῶς μετὰ τὴν σύγκλησιν τῆς μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ἀπάντησεν, ὅτι αὕτη εὐρίσκεται εἰς τὸ προπαρασκευαστικὸν στάδιον καὶ ὅτι τίποτε τὸ συγκεκριμένον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῇ περὶ τῆς ἡμερομηνίας καὶ τοῦ τόπου συγχλήσεώς της καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισεν, ὅτι: «οἱ δύο μεγάλοι σταυροὶ αὐτῆς εἶναι ἡ ἀνανέωσις καὶ ἡ ἐνότης, δηλαδή, ἡ ἐκδιώξις τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν, (ἡ ὁποία), πρέπει νὰ γίνῃ μετὰ ἀρετηρίαν μιᾶν ἐνισχυμένην ἐνότητα αὐτῆς ταύτης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Εἰς ἄλλας προγραμματικὰς του δηλώσεις ἐνώπιον τῆς ἐκδηλώσεως Συνόδου μεταξὺ ἄλλων ἀνέφερε καὶ τὰ κάτωθι: «...ἐν Πανορθόδοξῳ ἐνότητι καὶ ἐν ἀξιοποιήσει τοῦ πρωτοβασιλείου οὐλοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ τοῦ τοῦ, Θρόνου, θὰ καλλιεργήσωμεν συστηματικῶς τὴν καθόλου Χριστιανικὴν ἐνότητα. Τὸ ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦτοῦ τῆς Πανορθόδοξου καὶ Παγχοριστιανικῆς ἐνότητος μεγαλεπήβολον καὶ παγκοίνως ἀναγνωρίζομενον ἔργον τοῦ αἰοδήμου καὶ μακαριστοῦ μεγάλου προκατόχου ἡμῶν Πατριάρχου Ἀθηναγόρου δὲν πρόκειται νὰ ἀναχαιτισθῇ. Θὰ συνεχισθῇ καὶ ὑφ' ἡμῶν μετὰ πίστεως προσοχῆς, ἐπιμελείας, θάρρους καὶ συνέσεως. Ἡ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Συμβολίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ σύμπραξις αὐτῆς καὶ ἰδιαίτερος τοῦ Οἰκουμενικοῦ τούτου Θρόνου, θὰ παραμείνῃ καὶ ἐφεξῆς σταθερά καὶ ἀπεύθινος. Ὡς ἤδη ἐδηλώσαμεν, καὶ ἐν τῷ ἐκθρονιστηρίῳ ἡμῶν λόγῳ, ἐπιθυμοῦμεν, ἵνα ἐνθροονισθῶμεν διαλόγους μετὰ τῶν μεζόνων ἐν τῷ κόσμῳ θρησκευτῶν καὶ δὴ μετὰ τοῦ Ἰσλάμ».

Ἐὰν ἐμβριθῆς τις ἐπισταμένως καὶ προσεκτικῶς εἰς τὰς ὡς ἄνω δηλώσεις διαπιστώνει, ὅτι καὶ ὁ νέος Πατριάρχης εἶναι ἀπαλὸς τοῦ ἀπαισίου Οἰκουμενισμοῦ μετὰ πρόγραμμα νὰ ἀκολουθήσῃ κατὰ γράμμα τὴν γραμμὴν τοῦ Προκατόχου του. Καὶ ἐνῶ ὁ Πάπας εἰς προσφάτως δηλώσεις του παρουσιάζεται ἀσάμπτως καὶ ἐμμένον ὅχι θανάτου εἰς τὰς ἀπόψεις καὶ πεποιθήσεις του, ὁ Πατριάρχης Δημήτριος μένει λόγον περὶ εἰ-

λικρινῶν διαθέσεων τοῦ Πάπα διὰ τὴν ἐνότητα. Αἱ εἰλικρινεῖς διαθέσεις τοῦ Πάπα δὲν ἀποβλέπουν εἰς οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Παπισμὸν. Τοῦτο διεκήρυξεν ἄλλως τε οὗτος ὁμιλῶν πρὸς τὸ πλῆθος τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Μεταξὺ ἄλλων ὁ Πάπας εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἐννοεῖτε διατὶ συνιστῶμεν εἰς τὴν μνήμην καὶ τὰς προσευχάς σας αὐτὸν τὸν μέγαν ἄνδρα μιᾶς Ἐκκλησίας σεβασμίας, ἀλλ' ὅχι ἀκόμη τερμῶν; Τὸν συνιστῶμεν, διότι ὑπῆρξεν σταθερὸς πατριάρχης καὶ ἀπόστολος τῆς ἐπανεώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης καθὼς καὶ μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανικῶν κοινοτήτων, αἵτινες δὲν ἐνεσαματώθησαν ἀκόμη εἰς τὴν μοναδικὴν κοινωνίαν τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ».

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Πάπα δὲν ἀποκαλύπτουν σαφῶς τὰς διαθέσεις του καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἄλλων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Παπιστικῆς Ἐκκλησίας; πῶς λοιπὸν οἱ Οἰκουμενισταὶ κόπτονται ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως; ποίως τοιαύτης; μετὰ ὑποταγὴν ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τὸν Πάπαν; ἀπαπῶνται, ἐὰν νομίζουν ὅτι θὰ ἐπιτύχουν τοῦτο.

Ὁ «παστὸς τοῦ Κυρίου λαός» εἶναι ἐπὶ ποδὸς πηλὸν διὰ νὰ δώσῃ τὴν μάχην ὑπὲρ τῆς πατροπαράδοτου κληρονομίας του τῆς Ὁρθοδόξου δηλαδή πίστεως τῶν Πατέρων του. Οὐδεὶς τῶν εἰλικρινῶς καὶ γνήσιως ἀγαπῶντων τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι διατεθειμένος νὰ φιλήσῃ τὴν ἐμβάδα τοῦ Πάπα. Τοῦτο μόνον οἱ Οἰκουμενισταὶ ἐπραττον καὶ πράττουν οἱ ἔχοντες ποδοπατῆσαι πᾶν ὅσιον καὶ ἱερὸν καὶ ὄντες ἔτοιμοι νὰ προδώσιν καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἁγίαν προγονικὴν παρακαταθήκην, τὴν ἁγίαν καὶ πανάσπαστον Ὁρθοδοξίαν.

Οὗτοι «ἀγαπήσαντες μᾶλλον τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων ἢ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ» κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ρῆσιν ἐροτοτροποῦν πρὸς τοὺς αἰρετικούς, συμπροσεύχονται καὶ συλλειτουργοῦν μετ' αὐτῶν, ἐναγκαλίζονται καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους, ὁργανώνουν συμπόσια ἀγάπης καὶ διαλόγου· ἀγάπης ἐπὶ προφανεῖ καταπατήσῃ θεῶν καὶ ἱερῶν κανόνων καὶ παραδόσεων καὶ προδοσίᾳ τοῦ ἀνεκτιμήτου θησαυροῦ, ὅστις καλεῖται Ὁρθόδοξος πίστις.

Αὐτοίμεθα καιρῶς διὰ τὸ ἀξιοδάκρυτον κατάντημά των καὶ εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Θεὸς φωτίσῃ τὰς διανοίας των διὰ νὰ ἴδουν μετὰ τοὺς νοερούς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς των τὸ ἐκπαλιν καὶ ἐκτυφλωτικὸν φῶς τῆς ἀμώμου καὶ ἀκηράτου Ὁρθοδοξίας φῶς τὸ ἐκχυνόμενον ἐκ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ Ζωοδόχου Ὑαφρον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Γεγονότα εἰς "Ἁγίον" Ὅρος ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μητροπολίτου Καβάλας Ἐξάρχου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου

Ἀπελάσεις Μοναχῶν μὴ συμφωνούντων μὲ τὴν γραμμὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Μεγάλῃ ἀναστάσειν προσέκαλεσε ἡ ἐπίσκεψις εἰς "Ἁγίον" Ὅρος τοῦ Μητροπολίτου Καβάλας ὡς Ἐξάρχου τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου. Ὡς γνωστὸν ὁ Μητροπολίτης Καβάλας μετέβη εἰς "Ἁγίον" Ὅρος μὲ τὴν ἐν πολλῇ ὀπῳς ἐπιβάλλει τὰς ἀπόψεις τοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τῶν Ἱ. Μονῶν αἱ ὁποῖαι διὰ λόγους Ὁρθοδόξου Συνειδήσεως δὲν μνημονεύουν τοῦ Ὁνόματός του ἐνεκα τῶν δηλώσεών του ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γραμμὴν τοῦ προκατόχου του Ἀθηναγόρου.

Ἰδιαιτέρως ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἀπέδλεπε εἰς τὸ νὰ καθυποτάξῃ τὴν Ἱ. Μονὴν Ἐσφιγμένου ἡ ὁποία διὰ τῆς σθεναρᾶς στάσεώς της ἀποτελεῖ τροχόπεδον εἰς τὰ σχέδια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ κατὰ τοὺς ὀρθοφρονούντας τὴν μεγαλυτέραν τῶν αἱρέσεων ποὺ ἐμφανίσθησαν μέχρι σήμερον εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ τοῦτο διότι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀρνείται δύο βασικὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τὸ δόγμα τῆς Μοναδικότητος καὶ Καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ὡς γνωστὸν τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν τὸ ὅποιον εἶναι τὸ κέντρον τῆς Οἰκουμενιστικῆς Κινήσεως δὲν ἀσπάζεται τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ πιστεύει εἰς τὴν «θεωρίαν τῶν κλάδων» καθ' ἣν εἶναι αἱ «Ἐκκλησίαι» ἔχουν μέρος τῆς αληθείας, δι' αὐτὸ καὶ θὰ πρέπει νὰ ἐνωθοῦν πρὸς ἀποτελεσθῇ τῆς μιᾶς «Ἐκκλησίας» δηλαδὴ ὁλοκληρῆς τῆς «Ἀληθείας». Ἐξ αὐτοῦ πηγάζουν καὶ εἶναι αἱ προσπάθειαι διὰ τὴν λεγομένην «ένωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν».

Φορεὺς τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἦτο ὁ ἀποθανὼν Πατριάρχης Ἀθηναγόρας καὶ οἱ ὁμόφρονες αὐτοῦ ὡς ὁ Ἀμερικὴς Ἰάκωβος ὅστις προσφάτως ἔκανε δηλώσεις περὶ ἱδρύσεως τοῦ «Παγκοσμίου Κράτους». Συνεχιστὴς δὲ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀθηναγόρου εἶναι ὁ νῦν Πατριάρχης Δημήτριος κατὰ τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ ἰδίου εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον Λόγον του. Ἐνεκα τῆς ἐπιζημιᾶς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν αὐτῆς γραμμῆς ἡ Ἱ. Μονὴ Ἐσφιγμένου διέκοψε πᾶσαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν κοινωνούντων πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους, προεδρευόμενος τοῦ Μητροπολίτου Καβάλας Ἀλεξάνδρου, ἔλαβε ὁρισμένας ἀποφάσεις ἐναντίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου.

Ὡς πρώτη ἀπόφασις χαρακτηρίζεται ἡ ἀπέλασις ἐξ Ἁγίου Ὁρους τοῦ Ἱερομονάχου Ἰακώβου.

Ἐπίσης ἡ ἀπέλασις τοῦ μοναχοῦ Παύλου τοῦ Χο-

ζεβίτου Ἱεροσολυμίτου, κυπριακῆς καταγωγῆς. Ἐπίσης διετίχθη ἡ ἀπομείνουσις ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Μοναχῶν Μαξίμου, Χρυσοστόμου καὶ Δοδιδέου, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Μοναχὸς Μάξιμος εἶναι γέρον 85 ἐτῶν. Πάντα ταῦτα χαρακτηρίζονται ὡς πρῶτον μέτρον καὶ ὅτι θὰ ἐπακολουθήσων καὶ ἄλλα ἐναντίον τῶν ἄλλων μοναχῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων εἶναι μορφωμένοι νέοι μὲ εὐσέβειαν καὶ ἥθος. Διὰ τοῦτο καὶ ἐτάχθη εἰς αὐτοὺς προθεσμία 20 ἡμερῶν. Τέλος ἐγίνε προτάσις ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Καβάλας νὰ ἐφοδιασθοῦν ἅπαντες οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους μὲ εἰδικὰς ταυτότητας, διὰ νὰ ὑπάρχῃ μεγαλύτερος ἔλεγχος ἐπὶ τῶν μοναχῶν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Ἡ πρότασις αὕτη ἐγίνε δεκτὴ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ θὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν.

Ἄξον νὰ σημειωθῇ ὅτι εἶχε προηγηθῇ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἐπίσκεψις τοῦ Μητροπολίτου Καβάλας εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἐσφιγμένου, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσίου καὶ τοῦ μοναχοῦ Δημητρίου. Εἰς τὴν συζήτησιν ἡ ὁποία ἐπικολουήσων, οἱ Πατέρες, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐδήλωσαν ὅτι «ἡ διαφορὰ τῶν εἶναι μὲ τὸ πρόσωπον τοῦ Πατριάρχου ὡς μὴ ὀρθοδοξοῦντος καὶ οὐχὶ μὲ τὸν Θεομὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Καὶ οἱ 45 Πατέρες συμφωνοῦν μὲ αὐτὴν τὴν δῆλωσιν».

«Εἰς ἐρώτησιν ἐὰν ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου εἶναι ἡ Μονὴ «Ζηλωτῶν», ἀπήντησαν ὅτι εἶναι «Ζηλωταὶ τῶν Πατριαρχῶν Παραδόσεων».

«Εἰς τὸ θέμα τῆς μνημονεύσεως λέγουσιν ὅτι μνημονεύομεν πάντα ὀρθοφρονούντα τὸν λόγον τῆς αληθείας, πνευματικὴν δὲ ἐπικοινωνίαν ἔχομεν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀδριαντιῶν ἄνευ ἐκκλησιαστικῆς ἐξαρτήσεως ἀπ' αὐτοῦ». Καθ' ὅσον ἐν Ἁγίῳ Ὁρει, κατὰ τὰ καθιερωμένα, μνημονεύεται μόνον ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Παρὰ τὴν ἡθελημένην ἐπιβολὴν τοῦ μνημοσύνου ἐκ μέρους τοῦ Ἐξάρχου, ἐπὶ (7) Μοναχοὶ καὶ ἡ Ἐσφιγμένου ὁκτώ (8) ἐδήλωσαν ὅτι διὰ λόγους συνειδήσεως δὲν θὰ δέχωνται τὸ μνημόσυνον, ἐκτὸς ἐὰν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου προβῇ εἰς νέας δηλώσεις, ἀποκηρύξεων ὡς αἰρετικὰς τὰς πρώτας καὶ χαράσσων νέαν καθαρὴν Ὁρθόδοξον γραμμὴν.

«Ἡ σημερινὴ γραμμὴ πίστεως τῶν ἀδελφῶν Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου κατοχυροῦται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἰδιαιτέρως τῆς ἈΒ' Συνόδου καὶ 31ου τῶν Ἀποστόλων» (Σημείωσις: Πρόκειται περὶ

Ἀνοιχτή Ἐπιστολή

Εὐθ. Τριανταφύλλου Ἀξιωματ. Χωρεφ. ἑ. α.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἐν λόγῳ, λοιπὸν, ἐπίσκοπος, ὅτι ζῶν ἐποίει καὶ χροιάζεας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ καὶ μάλιστα μετ' εὐχαρίστου παρέας. (ὁ νοῶν νοεῖτω). Ἡ ἐφημερίς «ΑΛΛΑΓΗ» τῆς 17.9.1952 ἔγραψε τότε τὰ ἀκόλουθα.

Οὕτω ὁ ἐν λόγῳ ἀνώτερος κληρικὸς φέρεται δέρον τούς ὑπ' αὐτῶν ἱερεῖς ἐντὸς τοῦ χώρου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ Μητροπολιτικοῦ μεγάρου. (Ἦτο, λοιπὸν καὶ πειληρὰ ἐπίσκοπος, τοιοῦτο ἔφες. Ἀμ τι; Ἄν εἶσαι ἐπίσκοπος νᾶσαι...) Ἐνεργεῖ-συνεχίζει ἡ ἐφημερίς ταξίδιον εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, μὲ εἰδικῶς νανύλαμνα πλοῖα, μὲ εὐχαρίστους παρέας καὶ συνοδείας, ὑποχρεοῖ τὰς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας εἰς παραθέσιν πλουσιωτάτων γευμάτων πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν συνοδείαν του, ἀρραρεῖ ἀπὸ τὰ Μοναστήρια τὸ ἔλαιον καὶ τὸ βοῦτιφρον μέχρι σταγόνας καὶ ἐν γένει διάγει βίον οὐχὶ χριστιανικὸν καὶ ἀπαύοντα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, εἰς σημεῖον γ' ἀκούονται ἔντινοι κατακραυγαὶ ἐναντίον του. Θὰ ἠθέλαμεν νὰ γνωρίζαμεν τί ἐπράξεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τὴν ἐξαχρίβωσιν τῶν ὡς ἄνω καταγγελιῶν, καθότι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἐν λόγῳ ἄρθρων (τοῦ ΦΩΚΙΑ-

ΚΟΤ ΒΗΜΑΤΟΣ) ἔχουν παρέλθει δύο μῆνες. Ἀνομιέναι μίαν ἀπάντησιν μὲ τὴν προειδοποίησιν, ὅτι θὰ ἐπανεέλθωμεν. (Σ.Σ. Ἀλλὰ τί νὰ ἐνεργήσῃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀφοῦ ὁ δοῦναι εἶναι Νεοσημερολογίτης; Ἄν ἦτο παλαισημερολογίτης εἴχαμε ὁμολογήσῃ γιὰ τὴν γοῖνα του... Τώρα, Κόρακα καὶ καὶ μάλιστα βιάζει;).

Ἐρωτῶμεν τὸν κ. Ψαροδάκην. Ἐδῶ ἔχομεν ἀδικουμένους κληρικὰς θανατῶς ὀδριζομένους. Ὁλοὶ αὐτοὶ ἂν ἀνέρχοντο-οἱ δεσφόμενοι καὶ ἐξευτελιζόμενοι -εἰς τὸ θοῦν ξιφηφόροι, ἵνα διὰ σαφελουσιῶν ἀπ' αὐτοῦ τὰς ἀμαρτωλὰς καρτίδας τῶν ἀνέρων λόκων τῆς Γαλιλαίας, τῶν θεομπατικῶν ἐπισκόπων καὶ ὁλων τῶν ἀναξίων ἱερωσύνης καὶ τῆς ζωῆς θὰ ἠδύνατο τις νὰ τοὺς κατηγορήσῃ; ἔχον ἀπόλυτον δίκαιον καὶ πολὺ μάλιστα. Ἐπρεπε τὴν ἀποκοπὴν τῶν νεῶν κεφαλῶν νὰ ἠκολούθη τὸ μπῆξιμον αὐτῶν εἰς τασσόλους καὶ εἴτα ἡ μεταφορὰ καὶ ἀνάρτησις ἐν ταῖς πλατείαις, ὡς ἐποίησαν οἱ χωροφύλακες μὲ τὰς κεφαλὰς τῶν ληστῶν Μπαμπίνη, Γιαγκούλα, Γκασαβέλη κλπ.

Διότι δὲν ἦσαν ἀμαρτίαι, ἀπαίδευτοι, οὐδὲ ἐλλίμντον ἐκ πείνης οἱ «ἅγιοι» οὗτοι, φῆστε νὰ ἐκτροχιασθῶσι

τοῦ Ἰβου Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ΑΒ' Συνόδου).

Ὅταν δὲ ὁ Ἐξάρχος ἐχρησιμοποίησε τὴν ἀπειλὴν λέγων: «Δὲν γνωρίζω ἂν θὰ ὑπάρχωμεν καὶ ποίας μορφῆς κυρώσεις. Ἀπλῶς θέλω νὰ τὸ ἀναφέρω». Ἀπῆλθον ὅτι δὲν τὰς πτοσόμεθα. Τὰς ἐλάδομεν ὅτι ὅταν μας, χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Χαρακτηριστικὸν τῆς τάσεως τοῦ Ἐξάρχου εἶναι ὅτι προσεπάθησεν (ἀνεπιτυχῶς) νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἀρχὴν «διαίρει καὶ βασίλευε», χρησιμοποιοῦν ὡς ὅπλον τὴν μυστικὴν ψηφοφορίαν καὶ τὰς κατ' ἰδίαν συζητήσεις μετὰ τῶν μοναχῶν, ἀλλὰ «Οἱ Πατέρες ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἀπεδέχθησαν μυστικὴν ψηφοφορίαν διὰ λόγους ὁμολογίας ἐκ τῆς πρώτης στιγμῆς καθ' ἣν ἐγνωσθήσαν ταῦτα, ἐστειλεῖν καὶ δηλώσαντες συμπαραστάσιν πρὸς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἐσφιγμένου αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ Σίμωνος Πέτρας, Ξενοφώντος, Καρακάλλου, Ἀγίου Παύλου καὶ Κωνσταντίνου» μάλιστα ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κωνσταντίνου Πατὴρ Ἀντώνιος παρηγγέλη τῆς θέσεώς του εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας. Ἐπίσης καὶ ἅπαντα ἡ παράταξις τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ζηλωτῶν Πατέρων διαμαρτύρονται καὶ τάσσονται παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου.

Ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν προεκάλεσεν ἡ ἐχθρική στάσις ὀρισμένων μοναχῶν καὶ Μοναστηρίων ἐναντίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, πράγμα τὸ ὅποιον ἐμβάλλει εἰς ἀνησυχίαν καὶ σκαίφει πάντα Ὁρθόδοξον

ὁ ὁποῖος περὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἰδιαίτερος ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν ἔλκην ὑπόθεσιν ὁ μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης, ὅστις ἐχαρκτηρίσας τοὺς μοναχὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου «μεθυμένους» ἐντὸς τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Μονῆς καὶ εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Κοινοῦτης εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἐμεθα εὐγνώμονες πρὸς Κύριον, ὅστις ἐνευσεν ἀγαθὰ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου τοῦ Α', ἵνα ἀποστείλῃ τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα εἰς Ἅγιον Ὅρος πρὸς ρύθμισιν τῶν ἀπασχολούντων τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Τόπον ζητημάτων».

Ἐπίσης ἐλιθεράν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους ἐνεποίησαν ὀρισμένοι χαρακτηρισμοὶ χρησιμοποιοῦμενοι ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Κοινοῦτης διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαισημερολογητῶν, ἣν χαρακτηρίζει ὡς «σχισματικὴ» ἢ ὡς «παρασυνοχή» ἢ ὡς «παλαισημερολογητικὴν κίνησιν» καὶ τοῦτο παρ' ἑλκὸν ὅτι διέκλινον τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀκολουθεῖ ὡς γνωστὸν τὸ Παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἐσφολόγιον, πλὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου, ἣ δ. ποία ἀκολουθεῖ τὸ Νέον (καὶ διὰ τὴν ὁποίαν, ὡς φαίνεται, οὐδόλως ἐνοχλεῖται ἡ Ἱερὰ Κοινοῦτης).

Πάντα ταῦτα ἐμβάλλουν εἰς ἀνησυχίας ὅλους τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς τοὺς προσβλέποντας εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ὡς τὴν ἐπαλξιν καὶ τὴν Κιβωτὸν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους.

τόσον ελαστικῶς. Εἷς ἄλλος ἐπίσκοπος, ὁ Χίου Παντελεήμων Φωστίνης, ἠδάρισε ἐν Χίῳ ἱερὰς Μονὰς, ἐ-
γύμνασε τοὺς μονάζοντας, ἀπεσχημάτισε, ὕψωσε καὶ
οὕτως τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα τοῦ Προδρόμου, θαναώ-
σιος. Ἐπολιτεύετο κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε συλλει-
τουργός τιν' (ὁ ἀείμνηστος Ἀκαριανὸς Ἱεροδότης)
τὸν ἀπεκάλεϊ ἡθοιοῦν καὶ θεατοῖνον. (ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΠΜΒΡΑ 23.4.52 καὶ ΒΡΑΔΥΝΗ 20.4.52). Ὁ ὁ-
μοιωτής οὗτος, ἐν γνώσει τῆς ἀδωότητος ἐνὸς λαμ-
προῦ ἱερομένου, φλογερῶ ἱεροσκήρικος, ἐτόλμησεν ὁ
δείλαιος, ἵνα δημοσιεύσῃ καὶ ἐκφρασθῇ διὰ τοῦ τύπου,
κατὰ τῶν οὐδὲν τιμῶν τὸ ἐπισκοπικὸν τοῦ Ἀ-
ξίου. Ἦλυσεν ὁ τάλας, ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον
ἠδύνατο νὰ σπαλῶσῃ τὴν καλὴν φήμην, ὡς ἱεροσκήρι-
κος, τοῦ Ἀξίου λειτουργοῦ.

Ὅμως οὔτε ὁ ἐθροισμένος καὶ δεινὸς σκυφαν-
τούμενος ἀρχιμανδρίτης οὔτε οἱ Μοναχοὶ τῆς Χίου
ἀνῆλθον εἰς τὴν ὁρὴν ἵνα διδάξωσι τὸν ἐκτροχυσθέν-
τα ἐγκολπιφόρον πὺς δεῖ ἀναστρέφεσθαι. Ἀφῆσαν
τῷ θεῷ τὴν ἐκδίκησιν ἐπειδὴ ΕΚΕΙΝΟΣ λέγει «Ἐ-
μοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω».

Τὸ πῶδῳ Διευθυντοῦ ἐφημερίδος

Πρὸ τινῶν ἐτῶν, ὁ διευθυντής τῆς ἐν Καρδίτῃ
ἐκδομένης ἐφημερίδος «ΘΕΣΣΑΛΙΚΗ ΗΧΩ» ἀνέ-
γραψε μίαν ἀπρέπειαν εἰς ἣν περιέπεσαν δύο ἱερομέ-
νοι τῆς Μητροπόλεως Καρδίτσας. Οἱ κληρικοὶ οὗτοι,
σφόδρα θεομανθόντες ἐν καιρῷ θέρους, ἐναύλωσαν
πλούριον καὶ ἔποιον κρουαζέραν ἀνὰ τὸν Παγαση-
τικὸν κόλπον, μὲ μίαν εὐχάριστον παρῆαν, ἀπὸ δύο νε-
αρώτατα θήλεα Ἐρασρον σόφης καὶ καπελλαδοῦραν εἰς
τὴν κεφαλὴν, διὰ τὸ καῖμα τοῦ ἡλίου.

Εἰς τὴν ἀκτὴν Πτελεοῦ (Ἀλμυροῦ) ἀποβάντες,
γεγυμνωμένοι, ἐκνέοντο εἰς τὴν ἄμμον, παρὰ θιν Ἀ-
λός, ὡς κυλίστανται οἱ θεοβεγμένοι κύνες ὅπως στεγνώ-
σωσι. Ἰδόντες, ὅμως οἱ γηγενεῖς τὸ ἀλλόκοτον θέαμα,
γυναικας γεγυμνωμένας σχεδὸν καὶ ἄνδρας ὡσαύτως
γεγυμνωμένους καὶ μὲ γενεάδας, ἠρώσαν ὅτι περὶ
ρασοφόρων τῆς Ἐκκλησίας πρόκειται καὶ ἐδάστασαν
«Θεὸς ἵνα μετ' ἀφροσύνης (!) ποιήσῃς δοχὴν. Ἄλλ'»
οἱ γενειοφόροι ἔσχον τὴν ἐτοιμότητα, ἵνα δηλώσωσι
ὅτι ἦσαν... Πτεχνοβίδες. Τότε οἱ χωρικοὶ εἶπον ἐν ἐ-
αυτοῖς «Οἱ Πτεχνοβίδες εἶναι καὶ εἶναι μασκαρῖδες,
τί περισσότερον νὰ τοὺς γάμωμεν ἡμεῖς; Τσιμέντο
ἂς γίνωμεν».

Τὸ γόλας, ὡς εἰκόσ, ἔπασσε καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι
τοῦ Χριστοῦ ἀφ' οὗ παρήγγειλαν εἰς τὸ ἐστιάτοριον
συναγωγῆς καὶ ροφούς, ἔτραγον, ἔπιον, ἐχαρτάσθησαν
ἰχθυοῖν (ὄχι ὄων), ἐν τέλει ἀφῆσαν τὰ κατὰλοιπα
τῶν νηπιακῶν τῶν ἀγροικιάντων ἐπιχωρίων καὶ ἀναπλη-
ρώσαντες ἱκανῶς τὰς ἀπολεσθείσας δυνάμεις τῶν, ἀ-
πῆσαν καὶ ὄχοντο ἀπόντες καὶ ἀγαλόμενοι μετὰ τῆς
εὐχαρίστου παρῆας τῶν, ἀφ' οὗ μὲν ζοῇ τὴν ἔχουε.

Ἀλλὰ καὶ τί περισσότερον τοῦ «ἀγίου ἐκείνου
τῆς Φωκίδος, ἐποίησαν οἱ τῆς Καρδίτσας ρασοφόροι;
καὶ ἐκείνους μὲ ὁμίας παρῆας πάνυ εὐχαρίστους, διε-

σέδαζε εἰς κρουαζέρας ἀνὰ τὸν Κορινθιακόν. Λοιπὸν
κατὰ τὸν Μαστρομανωλὴ καὶ τὰ κοπέλια τοῦ. Καὶ τί
ἔβλεπον τελοῦμενα ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ἐπισκοπῆς Καρ-
δίτσας, οἱ δύο μὲ τὴν καπελλαδοῦρα καὶ τὰ σόφης
κληρικοὶ; Τί ἔβλεπον. Θὰ μᾶς εἴπῃ κάποιος νεαρός Ἀ-
γιογράφος, ἐνδιατωμένος κάποτε ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Καρ-
δίτσας. Οὗτος ἐξεταζόμενος ὡς μάλιστα ἐν Κοζάνῃ
ἐπὶ ἀποκαλυφθέντων σκανδάλων, εἶπε:

— Ἐντρέπομαι διὰ τὴν ζωὴν ποῦ ἔκαμα μέσα στὴν
ἐπισκοπὴ Καρδίτσας.

Διὰ τί, ὅμως, ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω τὸν Διευθύν-
την τῆς ἐφημερίδος «ΘΕΣΣΑΛΙΚΗ ΗΧΩ»; Θὰ ἀρῇ-
σασιν νὰ ὁμολήσῃ ὁ ἴδιος, ἵνα ἴδῃ ὁ κ. Ψαρουδάκης
καὶ ἐξηγήσῃ περισσότερον τὸν ἀδικημένον ἀπὸ τὴν
προδομένην ἑλληνικὴν γενεάν, βουλευτὴν τῶν κομμουνι-
στῶν Γρηγ. Λαμπράκη, ὅστις δερόμενος ἀπὸ τῆ
φτώχειας, ἀδικημένος ἀπὸ τῆ ζωῇ (ἀπολασκαὶ βουλευτοῦ
30.000 δραχμὰ μηνιαίως, κλινικαὶ ἐν Ἀθήναις κλπ.)
ζήτησε φοβὰ καὶ βοήθη φίδι (τὸ καφὸπαῖδο;) Ζήτη-
σε φῶς, ἐπειδὴ ἦτο ἀμαθὲς καὶ ἀπαιδεύτο καὶ πῆρε
σκότος. Τὸ καῖμένο τὸ φτωχόπαῖδο:... Μά, εἶναι σὰς
παρακαλῶ, νὰ μὲν κανεῖς ἀσυγκίνητος καὶ νὰ μὴ
πλημμυρίζῃς τὰ μάτια σου ἀπὸ δάκρυα ἀπ' αὐτὴν τὴν
προδομένη ἑλληνικὴν γενεάν; Οἴτω χαρακτηροῖται τὴν
σημερινὴν κατάστασιν, ὁ νέος Θεολόγος, πολιτευτής,
δημοσιογράφος κλπ. κ. Νικόλαος Ψαρουδάκης.

Μαθὼν, λοιπὸν, ὁ ἔτερος τῶν λουομένων κληρι-
κῶν, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἐφημερίς ἐδημοσίευσε τὰ τῆς κρου-
αζέρας καὶ γυμνώσεως τῶν μετὰ γυναικαρίων ἐν ταῖς
θαλάσσις καὶ ταῖς ἀδύσσις, ἐθεώρησεν ἐαυτὸν ὕβρι-
ζόμενον καὶ... σκυφαντούμενον: Δι' ὃ καὶ κατέγρα-
φεν εἰς τὰ κοσμικὰ δικαστήρια, ζητῶν ἀποκατάστασιν
τῆς τραυθεύσεως ἱερατικῆς ἀξιοπροεπείας τοῦ, τὴν ὁποίαν
ποῦ ἀργὰ ἐνεθυμῆρη.

Τὴν ἡμέραν τῆς δίκης ἐν Λαρίσῃ, συνηγτήσαμεν
τὸν διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος, γνωστὸν ἄλλως τε καὶ
ἀπὸ προηγουμένων δημοσιεύσεως ἔργων τοῦ γράφοντος,
ἐπὶ θεωρητικῶν ζητημάτων καὶ παρεκαλέσαμεν, ὅπως
δημοσιεύσῃ διατριβὴν τινὰ ἐπὶ ἀχρείας διαγωγῆς
Προπομπῆς τῶν Φαρσάλων, ὅστις ἐνῶ εἶχε γυ-
μνωθῇ πύσης τιμῆς, ἐν πάσει εἶχε τὸ θράσος νὰ
καταγγεῖλῃ σεμνὸν ἱερομένον, μὴ τελούντα τὰ διδρα-
χμα εἰς τὸν Θεσσαλονικτικὸν καὶ Φαναριοφαρσάλων
ΚΤΡΙΑΛΟΝ καὶ ἀποστρεφόμενον πάντα νεοτερι-
σμόν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. (Ἀκολοθεῖ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματι-
κὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι
τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀ-
ποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

«Ἀποσχηματισμός»

Παύλου Μοναχοῦ

Ὅλα κανεῖς μπορεῖ νά τά περιμένη εἰς τήν ἐποχήν αὐτήν τῆς ἀνομιᾶς καί καταπτώσεως, τῆς συγχύσεως καί τῆς ἀνομίας, τά πλέον ἀφάνταστα νά τά φαντασθῇ καί τά πλέον ἀπίθανά νά τά ἀκούσῃ. Ὅ,τι δέν ἠκούσθη καί δέν ἐγράφη εἰς τόν αἰῶνα εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀκούεται, γράφεται καί πράττεται εἰς τὰς εὐκλείεις ταύτας ἡμέρας, ἴσως καί νά ἐκλαμβάνεται ὡς ἡ κανονικώτερα τῶν πράξεων, δέν ἀποκλείεται νά ἐξάγεται ἡ ἀπόφασίς της καί... μετὰ προσεσχῆν, νά φέρεται ἀκόμη ὡς ἐκφαινόμενη «ἐν ἀγίῳ Πνεύματι». Μέχρι σήμερον δέν ἐμάθωμεν ὅτι ὑπάρχει κανὼν, ὅρος, διάταξις, κανονισμός τῆς Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς τὸν ὁποῖον ὑποχρεοῦται μοναχὸς ἢ μοναχή ν' ἀποβάλῃ τὴν μοναχικὴν ὑποχρέωσιν καί τὸ Σχῆμα δι' οἰοδήποτε πταίσμα ἢ ἐγκλημα, οὔτε ἐπιπροσφύθημεν ὅτι ἐξήνεγκέ ποτε τοιαύτην ἀπόφασιν ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν αἰῶνα. Σήμερον ἀκούει τις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νά γίνεται λόγος περὶ «ἀποσχηματισμοῦ» καί βλέπει εἰς «ἐπίσημα» ἐκκλησιαστικά περιοδικά καί ἐφημερίδας ν' ἀναγράφεται ὅτι: «ὁ τὰδε καί ὁ τὰδε μοναχὸς ἢ αἱ τὰδε μοναχαὶ κατεδικάσθησαν εἰς τὴν ἀποβολὴν τοῦ Σχήματος καί μετηνέχθησαν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν»... Τίς νὰ μὴ φρίξῃ διὰ τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο ἀνοσιούρημα; Πῶς νὰ θογήνῃ τις τὸ κατόντημα τῶν ἀναλαμβάνοντων εἰς τοὺς καιροὺς τούτους εἰς χεῖρας τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα καί «νομοθετούντων» ἐναντίον τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ; Πῶς νὰ χαρακτηρίσῃ τις τὴν ἀντίθετον πρᾶξιν τοῦ νὰ διαγράψουν τὰ ἐπὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τούτων δικαίωματα τοῦ Θεοῦ καί ζημιώσουν αὐτὸν τὸν Θεόν, σβήνοντες ἀπὸ τὰ κατὰστικὰ του στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι, ἅπαξ γραφέντες, δέν ξεγράφονται ποτέ; Πολλοὶ βασιγύδουποι «ορθοδοξότατοι» ἐπίσκοποι καί διάφοροι «θρησκευτικὰ ὁργανώσεις» καί ποικίλα σχήματα παρελαύνουν εἰς τὸ στερεῶμα τῆς Ἑλλαδικῆς καί τῆς ὅλης Ὁρθοδοξίας, ὅμως δέν εὐρέθη εἰς νά φωνάξῃ: «ἀδελφοί καί πατέρες, τί ποιεῖτε; Κανὼν καί διάταξις ἐπαναφέρουσα τὸν μοναχὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν δέν ὑπάρχει. Τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἅπαξ ἀναληφθὲν οἰκειοθελῶς, δέν ἀφαιρεῖται ποτέ». Εἶναι καί τοῦτο μία ἐκδήλωσις τῶν ἐννοιῶν τοῦ μοναχισμοῦ... διαθέσεων τῶν ὁπίμων τούτων ορθοδοξούντων! Θά τοὺς πληρώσῃ ὅμως ὁ Θεός, ὅστις μακροθυμεῖ μὲν ἀλλὰ δέν λησμονεῖ τὴν ὑπερασπιστὴν τῶν ἰδικῶν Του, καί ἴσως οὐχί εἰς μακρόν. Ἐνθυμίζει τοῦτο τὸ — μὴ ἐντελῶς ἄσχετον — γεγονός ἐκεῖνο, ὅτε Πατριάρχης τις τῆς Ἱερουσαλὴμ, διὰ τὴν ὀνειδίση καί «τιμωρήσῃ» μοναχὸν τινα ἁμαρτήσαν-

τα, διέταξε καί ἐφόρεσαν εἰς χοῖρον τὸ ἀγγελικὸν Σχῆμα τοῦ μοναχοῦ καί τὸ ἐπόμπτευσαν εἰς τοὺς δρόμους. Παρουσιασθεῖς ὅμως ὁ Τίμιος Πρόδρομος εἰς τὸν Πατριάρχην, τῷ εἶπε: «Πῶς ἐτόλμησας νά ὑβρίσῃς τὸ Σχῆμα μου; ἰδικόν μου εἶναι τὸ Σχῆμα τῶν μοναχῶν, ἐμὲ ὑβρίσας μὲ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν μετ' ἐμοῦ θά δικασθῇς ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως διὰ τὴν τοιαύτην ἀσέβειαν». Ἐντρομος ὁ ἄθλιος Πατριάρχης ἡβουλήθη νά οἰκοδομήσῃ ναὸν εἰς τιμὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου, διὰ νά τὸν δυσωπήσῃ. (Ὁ ναὸς αὐτός εὐρίσκεται εἰς τὰ ἀνατολικά κράσπεδα τῆς Ἱερουσαλὴμ, δυτικῶς τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος ἐν Γεσθημανῇ καί πλησίον τοῦ τόπου, ὅπου ἐλιθοβολήσαν τὸν Προτομάρτυρον Στέφανον. Ἐπὶ τοῦ τόπου ἐνθα εὐρίσκεται, διέρεχεται σήμερον ὁ αὐτοκατηγόρητος ποῦ κατέρεχεται εἰς Ἱερικὴν). Ὁ Τ. Πρόδρομος ἐμφανισθεὶς πάλιν εἰς αὐτόν, τῷ εἶπε: καὶ ἄλλους τοεῖς ναοὺς ἂν οἰκοδομήσῃς, θά δικασθῇς δι' αὐτὴν σου τὴν ἀσέβειαν. Ἰσως ἐξήλευσαν τὴν τύχην του καὶ μερικοὶ ἄλλοι σήμερον...

Πόθεν ἐμάθετε, λογιώτατοι, ὅτι ἀφαιρεῖται τὸ Σχῆμα τοῦ μοναχοῦ ποτέ, ποῖος νόμος καί κανὼν τῆς Ἐκκλησίας ὁρίζει ὡς ποινήν τὴν ἀποβολὴν τοῦ μοναχικοῦ Σχήματος καί ἐπαναφορὰν τοῦ μοναχοῦ εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν; Ποῦ τῶν πατερικῶν κεμένων ἀναφέρεται ἡ ἀποκρουστικὴ καί παντόλμως ἀντιχριστιανικὴ λέξις «ἀποσχηματισμός», τὴν ὁποίαν λαβόντες οἱ ἐφημεριδογράφοι καί ἄλλοι διάφοροι, ἀκόμη καί κυβερνητικοί, πιπιλίζουν χωρὶς νά ἔχουν ἰδέαν τί τοὺς γίνεται; Ἀσχολούμενοι συνεχῶς μὲ καθαιρεσεῖς κληρικῶν οἱ διάφοροι... ὥστατοι, τρέφοντες δὲ καί κατὰ τῶν μοναχῶν τὴν μαρίαν τοῦ ταύρου πρὸς τὸ κόκκινον πανί (πῶς ἐγεννήθη, ἀρά γε; ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν μοναχῶν; ἅς διερωτηθῶν ἐλικορινῶς, διότι κάποτε θά δώσωιν λόγον) καί «μὴ εὐρίσκοντες καιρὸν» ν' ἀσχοληθῶν περὶ τοῦ τί εἶναι Ἀγγελικὸν Μοναχικὸν Σχῆμα — ἐνῷ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι καί αὐτοὶ μοναχοὶ — ἔπαθον σύγχυσιν, ἀποτέλεσμα τῆς ἀπείρας, συνεργοῦσης καί τῆς οἰκείας ἐμπαθείας, εἶναι οἱ ἐφευρισκόμενοι παρίναμοι «νόμοι» καί αἱ κατὰ τοιούτους «ἀποφάσεις». Ἀλλ' ὦ σοφώτατοι, μήπως εἶναι κανὲν ἀξίωμα ἢ μοναχικὴ ὑπόσχεσις, τὸ ὁποῖον ἀφαιρεῖται καί καθιός, ἐξ οὗ ἐκπίπτει, διὰ τι παράπτωμα; Οἰκειοθελὴς ἀνάληψις ἀγῶνος καί κόπων καί χύσεως αἵματος εἶναι καί ἰσόβιος «καταδίκη», εἰς ἣν ὑποβάλλει τις ἑαυτὸν ἐκούσιως, οὐχὶ δὲ ἱερατικὸν ἀξίωμα καί λειτουργημα. Κατὰ τίνα τρόπον λοιπὸν ἀποτελεῖ ποινήν καί τιμωρίαν ἢ ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν ἀ-

ναληφθέντων κόπων και αγώνων και ή κατ' επιταγήν ἀδελφότης τῶν πρὸς Θεὸν ὑποσχέσεων;

Πὼς νὰ κρίνῃ καὶ ἐξηγήσῃ τις αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εὐρίσκει εἰρμὸν καὶ μόνον ὡς μεσολάβησις σκοτεινῶν παραγόντων δύναται νὰ ἐννοηθῇ. Τὸν περισσόμενον αἰῶνα, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Βασιλοκρατίας, ὅτε τὰ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἦγοντο καὶ ἐφέροντο ὑπὸ τῶν παπικῶν καὶ τῶν προτεσταντῶν, κατὰ «πρότασιν τῆς Διαρκoῦς Συνόδου ἀνέειρον καὶ φοιτιώδη καὶ θεοστυγῇ καὶ κατὰκριτον», ὡς ἐγοῦρη μεταγενεστέρως, «ἐξεδόθη τὸ κατὰπτυστον ἐκεῖνο Διάταγμα, κατ' ὃ αἱ μοναχαὶ διαλυομένων Μονῶν ἠδύναντο ν' ἀπορρίψωσιν ἐλευθέρως τὸ Ἱερὸν καὶ Ἁγίον Μοναχικὸν Σχῆμα καὶ εἰς τὸν κοσμικὸν βίον νὰ ἐπιστρέψωσι καὶ εἰς γάμου νὰ ἔλθωσι κοινωνίαν». «Αἱ ἡς προτάσεις καὶ καθόλου στάσεως τῆς ἡ Συνόδου ἐκεῖνη τοὺς μὲν ἱεροὺς θεσμοὺς καὶ κανόνας ἐβεβήλωσε καὶ ἐποδοπάτησε, τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν κατεσκανδάλισε καὶ ἐαυτὴν εἰς τὸν ἐκσυργμὸν καὶ τὸ ὄνειδος τῶν μεταγενεστέρων εἰς γενεὰς γενεῶν παρέδωκε». Καὶ ὅμως «τὸ θεοστυγὲς καὶ ἀνείειρον ἐκεῖνο Διάταγμα» ὀλιγωτέρων εὐθύνῃν ἐπῆγε, διότι, ἐπὶ τέλους, δὲν ἐπέβαλλεν ὑποχρεωτικῶς τὴν ἀποβολὴν τοῦ Σχήματος. Κανὼν ἐπαβάλλον ὡς ποιὴν τὴν ἀπόρριψιν τοῦ Μοναχικοῦ Σχήματος δὲν ὑπάσχει, διότι εἶναι κατὰ ἀδιανόητον καὶ ἀντίθεον καὶ οὐδέποτε ἐξέδωκεν ἡ Ἐκκλησία τοιαύτην ἀσεβῆ «ἀπόφασιν». Πρῶτην φοράν «ἐξεδόθησαν» κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς τοιαῦτα «ἀποφάσεις» ἀλλ' ὑπὸ ποιόν; Ἡ λεγομένη «Ζῶσα ἐκκλησία» (Ζιβάγια τσέρκοβ), τὴν ὁποίαν κατεσκεύασαν οἱ μπολσεβίκοι τῆς Ρωσίας — εὐφρόντες ὡς δογὰνα ἓνα ἀπὸ πολλοῦ κατηγορημένον μητροπολίτην καὶ τρεῖς ἱερεῖς, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἑβραῖος, ὁ ἄλλος ἀντὶρικός αὐτοκαθαρευθεὶς καὶ ὁ ἄλλος μεταρρυθμιστής, — διὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὸν ὁμολογητὴν Πατριάρχην Τύχωνα καὶ τὴν ἀντίστασιν τῶν εὐσεβῶν καὶ καταστρέφουν τὴν ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν, συγκροτήσανα «Παρωσσικὴν συνέδριον» «ἀπεφάσισε» (25 Ἰουλίου 1922) τὸ «λείψαι» ὅλων τῶν μοναστηρίων. Οἱ μοναχοὶ καὶ μοναχαὶ ν' ἀπεκδυθῶν τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἢ, ἂν δὲν τὸ κάμουν, νὰ ἐξορισθῶν εἰς ἔρημον τόπον κλπ... Πρότινων ἐτῶν καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κύπρου Μακάριος, ὁ ὁποῖος ἐνόμισεν ὅτι δύναται νὰ δουλεῖν οὐχὶ δύο ἀλλὰ πολλοὺς κιστούς — καὶ εἰς σκοτεινοὺς — γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς κοσμικοφρόνας «ἀπεσχημάτισε» μοναχὸν καὶ οὕτω... τὸν ἔσωσε: τοῦθ' ὅπερ προσεκάλεσε ζοηροπάτας ἐπιχειρήσεις καὶ διαμαρτυρίας τῶν εἰδικῶν περὶ τὰ κανονικά, ὡς σφόδρα ἀντικανονικὸν χαρακτηρησθέν. Νῦν δὲ ἔγινε «σύνθηδες» ν' ἀκοιῆται καὶ συμβαίνει τοῦτο, ὅπερ εἰς ἄλλην ἐποχὴν μόνον ἀγοσιόμενον θὰ προῦκάλει φοιτῆν καὶ δέος. Καὶ οὕτω μὲν οἱ ἔνδοξοι ἐξουσιασταὶ τῆς σήμερον «νομοθετοῦν» δικαίουν καὶ καταδικάζουν γιὰ τὸν νόμον τῶν ἀντικειμένων τῶν νόμων καὶ ἐφευρισκόντες νόμους

καὶ ποινὰς προτοφανεῖς. Τί δὲ παρέδωκεν ἡ αἰωνία Ἐκκλησία, δι' ἣν θέσπισις τοιούτων νόμων εἶναι τι ἀνέκδοτον καὶ ἀνένδεκτον; Ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικηφόρου Ὁμολογητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει τὸ ἰσχύειν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δίκαιον καὶ τὴν τάξιν, λέγει: «Ἐὰν μοναχὸς τὸ Ἁγίον ἀποθέμενος Σχῆμα κοσμοφρογῇ καὶ γυναῖκα λάβῃ, δεῖ, μὴ ἐπιστρέφοντα τοῦτον, ἀναθέματι καθιστοβληθῆναι καὶ ἄκοντα τὰ μοναχικά ἐνδεδῆναι, καὶ μοναστηρίῳ ἐγκαταλεισθῆναι». «Ὡστε καὶ ἂν αὐτοθέλητως ἀπορρίψῃ τὸ Σχῆμα, ὁ Νόμος τῆς Ἐκκλησίας τὸν ὑποχρεοῖ, καὶ ἄκοντα, νὰ ἐμείνῃ μέχρι θανάτου εἰς αὐτό. Ὁ ΜΓ'. Κανὼν τῆς ΣΤ'. Οἰκομ. Συνόδου λέγει: «Ἐξὲν ὑπάρχει Χριστιανῷ τὸν ἀσκητικὸν ἐλέσθαι βίον καὶ τὴν πολυτάραχον ζάλην τῶν βιοτικῶν πραγμάτων ἀποθέμενον, ἐν Μοναστηρίῳ εἰσιέναι, καὶ κατὰ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἀποκαρῆναι, κὰν ἐν οἰσθήρῃ πταίσματι ἁλῶ... καὶ οὐδεὶς αὐτὸν παρεμποδίσῃ τρόπος πρὸς τὴν τοῦ οἰκείου σκοποῦ ἀποπλήρωσιν». Ἐὰν δύναται ὁ Χριστιανός, «κὰν οἰσθήρῃ πταίσματι ἁλῶ», ν' ἀναλάβῃ τὸ μοναχικὸν Σχῆμα, πὼς εἶναι δυνατόν νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τὸ ἀπορρίψῃ μετὰ ταῦτα «κὰν ἁλῶ οἰσθήρῃ πταίσματι»; Ἄς συνέλθουν οἱ νομοθέται καὶ δεινοὶ κριταὶ «οἱ παρεμποδίζοντες αὐτὸν ἀπὸ τὴν τοῦ οἰκείου σκοποῦ ἀποπλήρωσιν», πρὶν ἐπισύρουν κατ' ἑαυτῶν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, οἱ πρὸς τὸν Ὁλοῦτον ἅπαξ δοθεῖσαι ὑποσχέσεις δὲν ἀνακαλοῦνται πλέον καὶ τὰ εἰς Ὀν ἀφιερωθέντα ἀναθήματα δὲν ἐπιστρέφονται εἰς κοινὴν χρεῖαν. Τὴν ὑποχρεωτικὴν — καὶ ἀκουσίως — ἐπιστροφὴν καὶ ἐμμονὴν τοῦ μοναχοῦ εἰς τὸ μοναχικὸν Σχῆμα διέτασσον καὶ αἱ Νεαροὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τὰ Βασιλικά καὶ ἐν γένει ἡ Βυζαντινὴ νομοθεσία. Αἱ ποινὰ τοῦ μοναχοῦ, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ πταῖσμα, εἶναι αἱ πνευματικαὶ καὶ ὁ περιορισμὸς εἰς τὴν Μονήν, εἴτε τὴν ἰδίαν ἢ ἄλλην.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας
Παῖσιος
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147
Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.-
" Ἐτησίᾳ " 30.-
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
" Ἐτησίᾳ " 4
Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Εὐθαρσής ὁμολογία Πίστεως

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Νικόλαος εἰς δηλώσεις του δημοσιευθείσας πρό καιροῦ εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» ἐκφράζει τὴν ἀντίθεσιν του διὰ τὴν διάλυσιν τῶν ἡμετέρων ἱερῶν Μονῶν τῶν ἀκολουθουσῶν τῷ Πατρίῳ Ἑορτολόγιον.

Ὁ Πατριάρχης μεταξύ ἄλλων τονίζει ! «Πῶς ἀνεχόμεθα τοὺς Οὐνίτας, τὰ ξένα δόγματα καὶ διώκομεν τοὺς ἀδελφούς μας, οἱ ὅποιοι ἔμειναν ἀμετακίνητοι εἰς τὰ πάτρια καὶ εἶναι ἐκ τῶν πλέον εὐσεβῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας;»

Ἐπιπαινοῦμεν τὸν Πατριάρχην διὰ τὴν ὄντως θαρραλέαν καὶ ἡρώϊκην δῆλωσιν του καὶ ὁμολογίαν, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει, ὅτι ἀκτίνες θείου φωτός εἰσέδυσαν εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ τῆς ἔδωσαν νά ἐνοήσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀκραίφνου Ὁρθόδοξου πίστεως. Ἡ ἀποκήρυξις δὲ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὁληθρίου Οἰκουμενισμοῦ φανερώνει ὅτι αὐτός ἤρχισεν ἤδη νά πορεύεται τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, ἣτις εὑρίσκεται μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἀκολουθουσῶν τὰ ὀρθὰ δόγματα, τοὺς ἱεροὺς κανόνες καὶ τὰς εὐσεβεῖς παραδόσεις τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Ἡ μοναχικὴ ιδιότης δὲν ἀφαιρεῖται ποτέ, οὔτε ἐκουσίως, οὔτε ἀκουσίως.

Εἴαν ἡ ἐποχὴ αὐτὴ τῆς γενεῆς ἀποστασίας εἶναι ἐκείνη, καθ' ἣν, ὡς προεφῆτευσαν οἱ ὅσιοι Πατέρες: «οἱ μοναχοὶ νά γίνουν ὡς κοσμικοὶ καὶ οἱ κοσμικοὶ ὡς δαίμονες», εἰνόησαν εἶναι διατὶ λυσιπῶ κατὰ τῶν μοναχῶν ὁ διάβολος — καὶ τὰ ὄργανά του — καὶ θέλει «νά θγάλῃ τὸ ἄχι του». Διότι ὁ μοναχὸς χαλῇ πολλὰ σχέδιά του καὶ — ὅσοι καὶ ἂν κατηγορηθῇ — ὑπὸ τῶν καλοθελητῶν, καὶ εἶναι ἐπόμενον τοῦτο, ἵνα ὅσον «εἶσαι ἀνόμιμος ἡμῶν» — μόνῃ ἡ παρουσία του ἐνθιμίζει κατὰ τὸ πνευματικόν. Ὡς ἀβυσσοπῶ καὶ ἐξαφανισθῇ ἐν τάχει ἡ ἀποτροπαία καὶ ἀντίθετος λέξις «ἀποσχηματισμός» καὶ τὰ σημανόμενά της, διὰ νά μὴ ἐφέλῃ τὴν κατωφάν καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς ἀφαιροῦντάς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, οἱ εἶναι ἀναφαίρετον καὶ ἀνέγκλητον.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ



Τὴν 10ην Νοεμβρίου ἐ.ε. ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον ὁ παλαιμάχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας Μιχαὴλ Μιχογιάννης εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν.

Ὁ μεταστάς ὑπῆρξεν ζήλωτης τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ ὅσον ὅλγοι.

Πρὸς ἑταῖρόν του καὶ εἰς μνημόσυνον αἰώνιον τοιούτων μνηταῖν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ τοῦτοῦ, ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξεν Κτήτωρ τοῦ ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Ἀγίας.

Τριτάτος Βάσης Κορομπίου τὸ ὅποιον καὶ ἐδόθηρεν εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Αἰωνία ἐστω ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεικταὶ τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1973, ἐξετυπώθησαν μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται, ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τοίχου ὁρχ. 12 τσέπης ὁρχ. 5. Ἡ ἀξίησις τῶν τιμῶν τῶν ἡμεροδεικτῶν κατὰ 1 ὁρχ. ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνατίμησιν τοῦ χάρτου.

Τὸ προϊόν τούτων θά διατεθῇ διὰ τὴν ἀνέγερσιν Αἰθούσης Κατηχητικῶν ἐν Περιστερίῳ, δι' ἣ καὶ παρακαλοῦμεν τὴν προτίμησιν αὐτῶν.